

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 505/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], Kanada, zastúpenej advokátom JUDr. Emilom Župíkom, advokátska kancelária, Pražská 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 28/2014 (pôvodne pod sp. zn. 12 C 271/2004), ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 173/2007, sp. zn. 18 Co 74/2011, sp. zn. 15 Co 169/2015 a sp. zn. 24 Co 92/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 28/2014 (pôvodne pod sp. zn. 12 C 271/2004), ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 173/2007, sp. zn. 18 Co 74/2011, sp. zn. 15 Co 169/2015 a sp. zn. 24 Co 92/2017.

2. Zo sťažnosti najmä vyplynulo:

«Súdne konanie, v ktorom došlo k porušeniu práva, jedno konanie vedené pod : sp. zn. 12C/271/2004, 19C/28/2014 na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 1Co/173/07, 18Co/74/2011, 15Co/169/2015, 24Co/92/2017 na Krajskom súde v Prešove.

... Každý má základné právo na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto moje právo bolo porušené zbytočnými prietahmi v dôsledku nesprávneho postupu súdov, čo preukazujem nasledovne:

1. Žalobou doručenou na Okresný súd Prešov dňa 27.10.2004 som sa domáhala proti tam uvedeným odporcom, aby súd určil, že nehnuteľnosti (pozemky) v žalobe špecifikované, ktoré sa vytvorili z pozemno-knižnej parcely č. 823/1, kat. úz. [REDAKOVANÉ], kde môj otec vlastnil podiel 1/2 (druhú polovicu vlastnila jeho sestra [REDAKOVANÉ] rod. [REDAKOVANÉ]), patria v uvedenom podiele do dedičstva po mojom otcovi [REDAKOVANÉ], ktorý sa po 2. sv. vojne vysťahoval do Kanady a tam zomrel.

Po jeho odchode do Kanady totiž jeho sestra [REDAKOVANÉ] naložila so svojím podielom 1/2 (20/40) z parcely pkn 823/1 tak, že ho rozdelila na menšie podiely a tieto previedla na svoje deti, vnučku [REDAKOVANÉ] a malý podiel na ďalšie 2 osoby. Jej deti a vnučka [REDAKOVANÉ] si nechali následne ideálne podiely reálne vyčleniť v prírode a tak novovzniknuté parcely súdnymi rozhodnutiami určiť do výlučného vlastníctva. Tým bol vysporiadaný podiel 1/2 patriaci otcovej sestre a zvyšok patril do vlastníctva môjho otca.

Manželia [REDAKOVANÉ] (žalovaní v 5. a 6. rade) nechali si notársky osvedčiť nadobudnutie vlastníctva vydržaním k parcele patriacej do podielu môjho otca podľa vtedy platného (neskôr zrušeného) § 2 zák. č. 293/1992 Zb., túto rozparcelovali na menšie parcely a rozpredali na výstavbu rodinných domov do vlastníctva tretích osôb. Podobne si nechala

notársky osvedčiť vydržanie vlastníctva k zvyšným pozemkom [REDACTED] (žalovaná v 1. rade) a previedla ich na svojich dvoch synov a nevestu (žalovaných v 2. až 4. rade) napriek tomu, že predtým už jej patriaci podiel na pkn parcele č. 823/1 si nechala vyčleniť reálne v prírode a súdnym rozhodnutím ho získala do výlučného vlastníctva, takže nemala mať žiadny podiel na zvyšku pozemkov.

Manželia [REDACTED] i [REDACTED] boli síce na základe notárskych osvedčení podľa § 2 cit. zákona zapísaní v katastri nehnuteľnosti ako vlastníci pozemkov, ale boli iba oprávnení držiteľia a vlastníckmi sa mohli stať vtedy, keď ich vlastníctvo nebude napadnuté do uplynutia 10 rokov. Ja som však ich vlastníctvo v tejto lehote napadla žalobou, v ktorej som žalovala manželov [REDACTED], [REDACTED] i všetkých, na ktorých pozemky previedli.

Všetci odporcovia sa bránili iba tým, že spochybňovali totožnosť môjho otca a moju totožnosť, ako jeho dcéry, aj keď išlo o príbuzných a poznali otca i mňa z návštev i korešpondencie. Dokonca [REDACTED] ma predtým upozornila listom na manipulácie s pozemkami a v konaní uznala môj nárok...

2. Spor sa viedol pod sp. zn. 12C/271/2004 a Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 2.7.2007 neuznal námietky odporcov a vyhovel mojej žalobe. Pritom identitu môjho otca a moju pokladal za nespochybniteľnú, táto vyplývala jednak z dvoch starších rozsudkov priložených do spisu, jednak žalovaná [REDACTED] uznala môj nárok a navrhla mimosúdne vysporiadanie a jednak ma sama upozornila, že [REDACTED] sa chce zmocniť mojich pozemkov. Súd určil spoluvlastnícke podiely môjho otca, ktoré pripadajú do dedičstva, podľa znaleckého posudku...

3. Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1Co/173/07 zo dňa 25.5.2009 na odvolanie odporcov rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie. Dôvodil, že som síce dokázala, že [REDACTED] je mojím otcom, ale nedokázala som, že to je ten [REDACTED], ktorý je zapísaný v pozemkovej knihe ako vlastníč podielu 1/2 na pôvodnej pkn parcele č. 823/1. V pozemkovej knihe totiž nie sú uvedené dátumy narodenia vlastníkov. Početné dôkazy (korešpondencia s príbuznými, súdne rozhodnutia, uznanie nároku žalovanou [REDACTED], jej list a pod.), z ktorých vyplývala moja a otcova totožnosť, súd nevyhodnotil...

4. Okresný súd Prešov, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, rozsudkom zo dňa 1.4.2011, sp. zn. 12C/ 271/2004 moju žalobu zamietol z dôvodov, ktoré uviedol odvolací súd, t.j. že som síce dokázala, že [REDAKOVANÉ] je mojím otcom, ale nedokázala som, že je to ten [REDAKOVANÉ], ktorý je zapísaný ako spoluvlastník v pozemkovej knihe, kde nie je uvedený dátum narodenia otca, ako to v pozemkových knihách je bežné...

5. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 7.12.2011 sp. zn. 18Co/74/2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 1.4.2011, ktorým bola moja žaloba zamietnutá. Súhlasil s hodnotením dôkazov súdom 1. stupňa. Navyiac uviedol aj svoj právny názor, že je pochybné či môj otec mohol nadobudnúť nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy z r. 1920 (ako je uvedené v pozemkovej knihe), lebo v tom čase mal iba 15 rokov a takúto zmluvu musel schváliť podľa uhorského práva aj poručenský súd, čo som nepreukázala...

6. Na mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora SR, Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2 M Cdo 21/2012 zo dňa 28.8.2013 zrušil uvedené rozhodnutia Krajského súdu v Prešove i Okresného súdu Prešov a vec vrátil na nové konanie. V odôvodnení si osvojil aj názor Generálneho prokurátora SR, že rozsudky majú prvky arbitrárnosti, lebo nezodpovedajú dôkaznému stavu pokiaľ ide o otázku totožnosti môjho otca.

Vytkol Krajskému súdu aj pochybenie, keď tento vyžadoval preukázať, že kúpna zmluva z r. 1920 (ktorou môj otec nadobudol podiel 1/2) bola schválená poručenským súdom. K tomu uviedol, že každý zápis do pozemkovej knihy vyžadoval schválenie súdom a vklad (intabulácia) do pozemkovej knihy garantoval vlastnícke právo k nehnuteľnosti, lebo išlo o uplatnenie intabulačného princípu, ktorý proklamoval, že vlastnícke právo sa nadobúda zápisom do pozemkovej knihy, a nie podpisom zmluvy, teda išlo o konštitutívny účinok vkladu...

7. Rozsudkom zo dňa 19.3.2015, teraz už pod novou sp. zn. 19C/28/2014 Okresný súd Prešov znovu vyhovel mojej žalobe, keď určil tie isté podiely k nehnuteľnostiam, ktoré patria do dedičstva po mojom otcovi, ako v predchádzajúcom rozsudku...

8. Uznesením zo dňa 16.12.2015 sp. zn. 15Co/169/2015 Krajský súd v Prešove na odvolanie odporcov znovu rozsudok zrušil. Tento krát už nespochybňoval moju či otcovu totožnosť ani vlastníctvo môjho otca. Výhrady mal proti výške podielov, ktoré patria do dedičstva. Argumentoval, že v danej veci nedošlo k zrušeniu podielového spoluvlastníctva a je potrebné podiely rešpektovať, aj keď niektorí spoluvlastníci si po

odchode môjho otca nechali svoje ideálne podiely reálne vydeliť v prírode a rozsudkami súdov sa stali výlučnými vlastníkami, pričom však niektorí ostali zapísaní ako podieloví spoluvlastníci na zvyšku pozemkov. Až v tomto uznesení sa teda Krajský súd v Prešove zaoberal výškou podielov, dovedy sa zaoberal len mojou aktívnou legitimáciou a tým, či môj otec vôbec nadobudol vlastnícke právo, keď v čase podpisu kúpnej zmluvy nebol plnoletý...

9. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 9.2.2017 sp. zn. 19C/28/2014 riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu vyhovel čiastočne žalobe, keď prisúdil do dedičstva po mojom otcovi menšie podiely na pozemkoch, oproti predchádzajúcemu rozsudku. Tento súd už skúmal aj použitie judikátu - nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 151/2016-29 zo dňa 03.05.2017, v ktorom sa za určitých okolností uprednostňuje zásada konania v dobrej viere pri nadobúdaní vlastníctva (bona fide), pred zásadou, že na nikoho nemožno previesť viac práv, ako má prevodca (nemo plus iuris). Okrem jedného odporcu však nevidel dôvod na použitie zásady bona fide...

10. Proti rozsudku sa znovu odvolali všetci odporcovia a vo vzťahu k jednému odporcovi aj ja. Tentoraz už odporcovia nenamietali otcovu a moju totožnosť ani vlastníctvo môjho otca. Namietali, že pozemky získali od manželov [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] v dobrej viere, že ide o vlastníkov, lebo títo boli zapísaní v listoch vlastníctva ako vlastníci.

Toto ich tvrdenie je neopodstatnené, lebo v listoch vlastníctva bolo výslovne uvedené, že manželia [REDACTED] i [REDACTED] (ktorí ďalej pozemky previedli), tieto pozemky nadobudli notárskym osvedčením podľa vtedy platného (a neskôr zrušeného) § 2 zák. č. 293/1992 Zb., podľa ktorého sú po dobu 10 rokov len oprávnenými držiteľmi. Z toho vyplýva, že odporcovia (prevodcovia i nadobúdatelia) disponovali informáciou, že nejde o riadnych vlastníkov a vzhľadom na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ mali možnosť overiť si, či vlastníctvo nie je napadnuté v súdnom konaní, čo v tom čase bolo. Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 151/2016-29 zo dňa 03.05.2017 totiž (celkom správne a prelomovo) hovorí o uprednostnení zásady bona fide pred zásadou nemo plus iuris len v prípadoch, keď nadobúdateľ vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nemá možnosť dozvedieť sa o spôsobe nadobudnutia vlastníctva zo strany prevodcu a dôveruje zápisu v katastri

nehnuteľnosti. Ale žalovaní takú možnosť mali, uprednostnili však prospech pred obozretnosťou.

11. Odvolacie konanie na Krajskom súde v Prešove sa podľa informácie z inf. centra súdu vedie pod sp. zn. 24Co/92/2017 a o veci ku dňu tejto sťažnosti nebolo rozhodnuté.

... Zastávam názor, že vzhľadom na dátum podania mojej žaloby (27.10.2004) je neukončenie konania ani po vyše 13 rokoch a 5 mesiacoch porušením mojich základných práv označených vyššie. V danom konaní došlo k zbytočným prietahom v dôsledku postupu súdov, najmä Krajského súdu v Prešove, ktorý opakovane z neexistujúcich dôvodov rušil rozsudky Okresného súdu Prešov, ak išlo o rozsudky vyhovujúce mojej žalobe (jeden zamietavý rozsudok potvrdil), pričom vyvodzoval z dôkazného stavu nesprávne právne závery, že môj otec nebol vlastníkom a ja nemám aktívnu legitimáciu.

Ďalej zastávam názor, že spor nebol tak náročný, aby sa nedal ukončiť v podstatne kratšej dobe. Súdy však stratili čas tým, že sa zamerali na spochybňovanie identity môjho otca, ako vlastníka, a mojej identity, hoci Okresný súd Prešov už v prvom rozsudku sp. zn. 12C/271/2004 zo dňa 2.7.2007 konštatoval, že tieto skutočnosti sú nepochybné. Neskôr aj Najvyšší súd SR v uznesení z 28.08.2013 konštatoval, že spochybňovanie týchto skutočnosti je v rozpore s dôkazným stavom.

V dôsledku toho sa konanie zbytočne predĺžilo a prakticky až od r. 2015 sa súdy začali zaoberať vecnou stránkou sporu, t.j. tým, aké podiely majú pripadnúť do dedičstva. Je pravdou, že žaloba bola upresňovaná, lebo aj počas konania dochádzalo k prevodom a zmene odporcov, ale táto skutočnosť nemala vplyv na dĺžku konania. Ak by súdy rešpektovali dôkazný stav (otcovo vlastníctvo a moju aktívnu legitimáciu), spor mohol byť právoplatne rozhodnutý už v r. 2008.

Pokiaľ ide o finančné zadostučinenie: Pre zbytočné prietahy v konaní nemôžem sa ujať vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, lebo ukončenie sporu je podmienkou začatia dedičského konania po mojom otcovi alebo uzavretia dohody s odporcami. Mám už vysoký vek, vyše 78 rokov, moje zdravie sa vekom zhoršilo, konanie sa začalo, keď som nemala ani 65 rokov, 2x som pricestovala na pojednávania z Kanady a ukončenie je v nedohľadne. Mám obavu, či sa dožijem ukončenia sporu a napadlo ma, či to nie je účel predlžovania sporu. Dĺžka konania je vysoko neprimeraná charakteru sporu, množstvo právnych úkonov a dokazovaní bolo vyvolaných nesprávnymi právnymi závermi súdov, a keďže ide o vysoko

odborné authority, zostali mi pochybnosti o objektivite rozhodovania. Preto navrhujem priznať aj primerané finančné zadosťučinenie, ktoré som ustálila na sumu 10.000 €, pričom viem, že iba Ústavný súd SR je oprávnený posúdiť jeho výšku.

Súhlasím, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania, lebo od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Navrhujem, aby Ústavný súd SR tejto sťažnosti vyhovel a

- určil, že základné právo sťažovateľky na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bol postupom Okresného súdu Prešov v konaní pod sp. zn. 12C/271/2004, 19C/28/2014 a Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 1 Co/173/07, 18Co/74/2011, 15Co/169/2015, 24Co/92/2017 porušené bolo,

- prikázal obom súdom konať bez zbytočných prietahov,

- priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 10.000 €,

- zaviazal Krajský súd v Prešove alebo Okresný súd Prešov zaplatiť na účet práv. zástupcu sťažovateľky trovy práv. zastúpenia v sume 325,42 €.»

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

4. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

6. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (i) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a (ii) podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn.

19 C 28/2014 (pôvodne pod sp. zn. 12 C 271/2004), ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 173/2007, sp. zn. 18 Co 74/2011, sp. zn. 15 Co 169/2015 a sp. zn. 24 Co 92/2017.

7. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 označenými postupmi (konaniami) okresného súdu a krajského súdu, v tejto časti však sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Ústavný súd poukazuje na to, že prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a teda prejednanie záležitosti v primeranej lehote, je nesporne súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je (všeobecne) garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože neskorá spravodlivosť sa môže rovnať odmietnutej spravodlivosti („*justice delayed, justice denied*“), avšak ústavodarca v čl. 48 ods. 2 ústavy osobitne (špeciálne) garantuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a preto vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého aplikácia podľa princípu prednosti špeciálneho ustanovenia pred generálnou úpravou a podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu v danej veci nepripadá do úvahy, bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

8. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 173/2007, sp. zn. 18 Co 74/2011 a sp. zn. 15 Co 169/2015

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľka „dozvedela“ o zbytočných prietahoch, teda o „inom zásahu“ krajského súdu, a to (ako to zo samotnej sťažnosti vyplýva):

- v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 173/2007 vydaním zrušujúceho uznesenia 25. mája 2009,
- v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Co 74/2011 vydaním potvrdzujúceho rozsudku 7. decembra 2011 a
- v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 169/2015 vydaním zrušujúceho uznesenia 16. decembra 2015.

Keďže v uvedených konaniach krajský súd rozhodol naposledy 16. decembra 2015, sťažovateľka sa o namietaných zbytočných priesťahoch mohla dozvedieť najneskôr v uvedený deň, resp. prevzatím uvedeného rozhodnutia. Pretože predmetná sťažnosť bola podaná osobne na ústavnom súde v čase (4. apríla 2018), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti vo vzťahu k uvedeným konaniam krajského súdu. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

9. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 28/2014 (pôvodne pod sp. zn. 12 C 271/2004)

Predmetné kontinuitné konania sa na okresnom súde skončili rozsudkom okresného súdu 9. februára 2017, teda v čase podania sťažnosti ústavnému súde (4. apríla 2018) už netrvali.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súde, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené 9. februára 2017. Sťažovateľka sa napriek tomu na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou až podaním z 30. marca 2018, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľka označila za účastníka konania, už netrvalo, a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý

ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

10. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 92/2017

Vychádzajúc zo sťažnosti a z jej príloh, napadnuté konanie pred krajským súdom trvalo do podania tejto ústavnej sťažnosti necelý rok.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti postup krajského súdu v napadnutom konaní sa nemohol vyznačovať takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

12. Ústavný súd nad rámec uvádza, že pokiaľ by prípadne došlo opäť k zrušeniu rozhodnutia okresného súdu a „oživeniu“ napadnutého konania pred okresným súdom a v postupe okresného súdu k priet'ahom v konaní, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby opätovne podala kvalifikovanú sťažnosť pre porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2018